

תפילין בשש שבועות

הרב זלמן ליפסקר

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

זה קרה בקיץ של שנת תשכ"א (1961), אבל אני זוכר את הדבר כאילו היה זה אתמול.

בדיוק חזרתי משליחות קיץ ("מרכז שליחות"), במסגרתה נוסעים בחורי ישיבה צעירים בכל רחבי העולם, בפרט במקומות שאין שם קהילה יהודית מסודרת, ע"מ להפיץ ולחזק את היהדות הדרוש בכדי שיוכלו לחיות חיים יהודיים. השעה הייתה בסביבות שתיים לפנות בוקר כשהגעתי למרכז חב"ד העולמי ב-770 איסטון פארקוויי. נכנסתי לבית המדרש, והנחתי קצת את הראש כדי לנוח.

בקושי הספקתי להירדם, והנה אני מרגיש טפיחה על הכתף. החלטתי להתעלם, אבל הטפיחות חזרו על עצמן. המשכתי להתעלם, אבל אמרתי לעצמי, "אם זה קורה עוד פעם אחת, הוא הולך לחטוף ממני!" וכמובן, זה קרה שוב.

ניתרתי ממקומי וראיתי את... הרב חיים מרדכי אייזיק חודקוב, מזכירו של הרבי.

"ר' זלמן?" הוא שאל - הוא היה אדם מאד נימוסי, וקרא לי ר' זלמן. "מתי חזרת?"

"הגעתי הלילה", השבתי.

"תרצה לעשות משהו?"

ידעתי, שאם הרב חודקוב שואל אם אתה רוצה לעשות משהו, זו הוראה מלמעלה, מהרבי.

"בטח", עניתי. נכנסתי אחריו למשרדו, והוא הסביר לי את מהות המשימה:

"שמע, אני אתן לך זוג תפילין, ואתה תיקח אותם ללונג ביץ'. בלונג ביץ', בכתובת המסוימת הזו, גר יהודי בשם מר לואיס שלדר. אתה מתבקש להביא לו את התפילין ולהדריכו כיצד להניחם. הקפד לא להגיע לפני השעה שש בבוקר, כדי לא להעיר אותו. מצד שני, אל תגיע אחרי שש, כי אתה עלול לפספס אותו."

"בסדר", אמרתי. שטפתי את פניי - השעה הייתה כבר שלוש וחצי לפנות בוקר - ויצאתי לדרכי בכדי להגיע בזמן. למעשה, בשעה חמש וחצי כבר עמדתי מחוץ לדלת.

בשעה שש בדיוק, דפקתי. ואכן, גבר פתח לי את הדלת.

הצגתי את עצמי, "שמי זלמן ליפסקר. נשלחתי על ידי הרבי מליובאוויטש להניח אתך תפילין. האם אתה מר שלדר?"

הוא הזמין אותי להיכנס, ואני זוכר בבירור שהייתה ילדה קטנה בחדר בשעה שהוא הניח תפילין לראשונה.

כשסיימנו הוא ביקש לשלם לי, ואני כמובן סירבתי, אבל הסכמתי לקבל ממנו בקבוק וודקה על מנת למוסרו לרבי.

הוא שאל אותי לאן אני נוסע, ועניתי שאני חוזר לקראון הייטס.

"ואני נוסע למנהטן", אמר, "בוא ניסע ביחד".

נעניתי להזמנתו, ובדרך הוא אמר לי, "הרבי מליובאוויטש שלך הוא משהו מיוחד", והוא סיפר לי מה קרה:

"אתמול בלילה בסביבות השעה אחת עשרה, הייתי ביחידות' - פגישה אישית - אצל הרבי, ובאמצע השיחה הרבי שאל אותי אם הנחתי תפילין. עניתי שלא, והמשכנו לדבר בנושא אחר. בהמשך הרבי שב ושאל אותי, 'אילו היו לך תפילין, האם היית מניח אותם?' עניתי, 'אני לא יודע איך', והמשכנו לדבר על משהו אחר. בהמשך הרבי חזר שוב לנושא התפילין, 'אילו היו לך תפילין, ומישהו היה מראה לך איך להניח אותם, היית מניח?' כבר לא הייתה לי ברירה, אז עניתי, 'כן'. במהלך שיחתנו,

«

אם אוכל לקפוץ אליו לביקור. "בוודאי", הוא ענה. אחרי שנכנסתי והוא שאל מה העניין, אמרתי לו שאני מסתקרן לדעת, "הרי לא נולדתי רק השנה, ומה קרה ששלחת לי כרטיס ברכה דווקא עכשיו?"

הוא סיפר, "בביקורנו האחרון אצל הרבי, בסיום ההתוועדות, ניגשתי אל הרבי, והרבי שאל אותי עם מי הגעתי היום. עניתי שהגעתי עם הרב ליפסקר, והרבי הגיב, 'אה, היום זה הרי יום ההולדת שלו!' וכך נודע לי אודות יום הולדתך". כך היה הרבי, כמו אבא.

הרב זלמן ליפסקר משמש למעלה מחמישים שנה כשליח חב"ד בפילדלפיה. הוא רואיין בניו יורק בקיץ של תשע"א (2011).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תרפ"ח (1928) - בנסיעתו לברלין לפגישה עם נציגי הג'וינט וועד הסיוע המרכזי בנושא עזרה ליהודי ברית המועצות, כתב הרבי הרי"צ מכתב אל "המיועד להיות חתני" - הפעם הראשונה, על פי הידוע, בה פנה הרבי הרי"צ ישירות אל הרבי בתואר זה - "ענייני [יהדות] רוסיה", כתב הרבי הרי"צ, "קרובים הם ללב כל אחד רק לדבר בהם, ועדיין לא מצאתי את אשר יגע העניין בנקודת לבבו על מנת לעשות, אבל מקווה הנני כי נסיעה זו תביא תועלת, בעזרתו יתברך...!" י"ז באלול

< תש"י (1950) - שבעה חודשים אחרי פטירת הרבי הרי"צ, לקראת השנה החדשה, כתב הרבי את המכתב הכללי הראשון שהיה ממוען "אל אחינו ואחיותינו, בני ובנות ישראל, די בכל אתר ואתר", בעברית, אידיש ואנגלית. המכתב לא נכתב על נייר מכתבים כלשהו, אלא על דף חלק רגיל.² י"ח באלול

< תשמ"ח (1988) - הרבי נעתר לבקשת מר דוד צייס, והגיע מביתו - שם שהה במשך שנת הפטירה של זוגתו הרבנית - ל-770 ליטול חלק בטקס הנחת אבן הפינה לקראת הרחבת בית הכנסת ב-770. במעמד, הרבי נשא דברים על משמעותו של האירוע.³ י"ז באלול

1 אגרות קודש הרבי הרי"צ, כרך טו, עמ' מז-מט
2 לקוטי שיחות, כרך ט, עמ' 403
3 התוועדויות תשמ"ח, חלק ד, עמ' 287

הרבי דאג לברר בדיוק מה הלו"ז שלי בבקרים, מתי אני נוהג לקום בבוקר ומתי אני יוצא מהבית. בקושי חלפו כמה שעות, והנה אתה כאן - הוא שלח אותך עם התפילין. זה משהו יוצא מן הכלל".

בזאת הסתיימה שליחותי. חזרתי ל-770, מסרתי את הוודקה לרבי, אבל זה לא היה סופו של הסיפור.

כעבור שנים רבות, קיבלתי טלפון מאשה בארץ ישראל ששאלה אותי בקשר לסיפור הזה. מסתבר שאחרי שסיפרתי את הסיפור למישהו, הוא התפרסם איפשהו. אשה זו קראה את הסיפור והחליטה לאתר אותי.

מדוע? משום שהיא הייתה הילדה הקטנה שהייתה שם בבית באותו בוקר שבו מר שלדר הניח תפילין. היא הייתה הבת שלו. היא סיפרה לי שבסופו של דבר, המשפחה כולה החלה לשמור תורה ומצוות. כעת היא ובעלה חיים בישראל, ובנם לומד בישיבה. היא רצתה להתקשר אלי ולספר לי את סופו הטוב של הסיפור המדהים הזה.

אנקדוטה נוספת, בתחילת חודש חשון תשכ"ד (1963) יצאנו לשליחות בפילדלפיה.

רבה הראשי ואב בית הדין של פילדלפיה, הרב אפרים אליעזר הכהן יאלעס, היה מעריץ גדול של הרבי. בדרך כלל, כשהייתי עובר אצל הרבי בחלוקת הדולרים, הרבי היה נותן לי דולר נוסף ואומר, "זה עבור פילדלפיה כולה", ולפעמים היה מוסיף גם דולר נוסף, "עבור הרב".

הרב חיים מרדכי אייזיק חדקוב

הרב נהג להגיע

להשתתף בהתוועדויות הגדולות של הרבי. הוא היה מתלווה בדרך כלל אלי, או אל הרב אברהם שמטוב, או אל מר קרולין, והיה נשאר לכל משך ההתוועדות, שערכה שעות רבות. באחת השנים נסענו יחד להתוועדות שערך הרבי לרגל י"ט בכסלו, שהתקיימה במוצאי י"ט, אור לכ' בכסלו. אחרי ההתוועדות נסענו חזרה, הורדתי את הרב בביתו והוא הודה לי, כרגיל. כעבור כמה ימים, בחנוכה, קיבלתי מהרב כרטיס ברכה יפהפה עם ברכות ואיחולים לרגל יום הולדתי, שחל בכ' בכסלו.

הדבר קצת התמיה אותי, מה קרה לפתע פתאום, הרי אנחנו מכירים כבר שנים רבות? החלטתי להתקשר אל הרב, ושאלתי

לזכות

החתן הת' דוד והכלה מרת מושקא שיחיו גולדברג

לרגל חתונתם יום שני, ב' אלול, ה'תשע"ה

הפצת הגליון השבועי מתאפשרת על ידי הקדשות. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedmedia.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedmedia.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015